

Psie záchranárky

Šteniatko pre šťastie

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

Psie záchranárky 4 Šteniatko pre šťastie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Daphne Mapleová
Psie záchranárky 4 – Šteniatko pre šťastie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Psie záchranárky

Šteniatko pre šťastie

Daphne
Mapleová

FRAGMENT

O chvíľku sa otvorili dvere a vošla pani Bensonová. Taylor predtým žartovala, ale naozaj to bolo ako zrážka dvoch svetov, keď sa v útulku zjavila naša učiteľka angličtiny. Prezliekla sa zo svojho školského oblečenia; v škole mala na sebe blúzku s golierom a kaki nohavice, teraz prišla v rifliach a mikine s nápisom *Softbalová liga Roxbury Park*. Jej športový vzhľad robil celú situáciu ešte zvláštnejšou.

Alica, ktorá predtým opäť odišla do kancelárie, hneď vybehla a privítala ju.

„Dobrý deň, vítam vás u nás,“ usmiala sa a podala jej ruku. Mala na sebe voľné tričko s obrázkom čiernej psej labky. Vlasy stiahnuté do copu sa jej pri práci vždy trochu rozstrapatili, ale vedela dokonale navodiť príjemnú atmosféru a ľudia i psy sa v jej prítomnosti cítili uvoľnene. Čo bolo fajn, pretože som si všimla, že naša inokedy obávaná učiteľka pani Bensonová teraz vyzerala dosť nervózne. A hneď som pochopila prečo. Šteniatko, ktoré niesla v náručí, bolo od strachu úplne zmeravené.

Venujem Júlii

1. kapitola

„Opravila som vaše písomky,“
rázne nám oznámila angličtinárka
pani Bensonová. Zvonenie na prvú
hodinu ešte ani nedoznelo, no ona ju
už začala a všetci vrátane triedneho
nezbedníka Dennisa Catwrighta
sedeli ticho ako peny. Povestná
Bensonka mala skrátka autoritu.
Niežeby na nás kričala alebo sa nám niečím vy-
hrážala. Správala sa jednoducho tak, že ste sa na jej
hodinách snažili zo všetkých síl.

Preto som si nervózne hrýzla do pery, keď za-

čala rozdávať písomky. Na hodinách angličtiny som bola *naozaj* usilovná. Lenže práve sme dočítali životopis Marie Curieovej a aj keď to bola veľmi zaujímavá téma, trochu som v nej plávala. Snažila som sa robiť si poznámky, ale pani učiteľka rozprávala tak rýchlo, že som si vždy stačila zapísať iba prvé slová vety a ona už dávno hovorila o niečom inom. Preto som bola úplne stratená a nevedela som, čo si mám poznačiť ďalej. V zošite som mala len zmätené čmáranice, ktoré nedávali žiadny zmysel. Aj tá knižka bola miestami trochu zložitá. Zrejme preto som tú písomku pekne pohnojila. Naši z toho nebudú mať radosť.

Pani Bensonová položila papier pred moju najlepšiu kamarátku Sašu, tá sa naň pozrela a natešene sa usmiala. Prednedávnom mala problémy s učením pre zmenu ona, ale nie preto, že by bola hlúpa. Len toho bolo na ňu zrazu priveľa. Mala plno práce so psím klubom, ktorý sme založili, chodila do tanečného krúžku a navyše si z psieho útulku, kde sme popoludní pomáhali a viedli psí klub, vzala opusteného psíka. No potom sme jej s Taylor, našou ďalšou najlepšou kamarátkou, trochu poradili, ako si

lepšie zorganizovať čas, a podľa Sašinho radostného výrazu nad písomkou to očividne pomohlo.

Všimla som si, že Taylor ukázala Saši zdvihnuté palce, takže si to určite tiež všimla. Potom sa obe obzreli na mňa, pretože pani Bensonová predtým mňa položila moju písomku. Oznámkovanou stranou nadol. Už len pri tom pohľade sa mi zovrel žalúdok. Keď máte dobrú známku, písomky dostávajú lícom nahor. Zhlboka som sa nadýchla a pomaly som otočila papier. V záhlaví trónila veľká červená štvorka.

Očervenela som a zaštipalo ma v očiach. Naši ma upozorňovali, aká dôležitá bude táto písomka, a ja som im slúbila, že sa každý večer budem usilovne učiť, aby som ju zvládla. Aj som sa učila! Ibaže som ju aj tak spackala.

„To nevádi, Kim,“ súcitne zašepkala Saša. Iba tie najlepšie kamarátky riskovali prísny pohľad učiteľky, ktorým častovala každého, kto sa odvážil vyrušovať na hodine.

Snažila som sa usmiať, ale kútiky úst nespolupracovali. Červená štvorka znemožňovala úsmev.

„Týmto sme ukončili učivo týkajúce sa životopisov,“ oznámila nám Bensonka. Už bola opäť pri

tabuli a položila ruku na kôpku knižiek na stole. „Teraz sa budeme venovať jednej z mojich veľmi obľúbených kníh, ktorá má názov *Dobrodružstvá Toma Sawyera*. Taylor, Kwan a Danny mi pomôžu rozdať knihy, dobre?“

Taylor predtým položila knižku, potom sa naklonila a solidárne mi stisla plece. Keď prechádzala uličkou, korálky na koncoch jej početných vrkôčikov jemne zvonili. Jej stisk ma dlho príjemne hrial, i keď štvorka z písomky ma stále pálila. Ale mať Taylor a Sašu, dve perfektné kamarátky, veľmi pomáhalo.

Tak som urobila jediné, čo som mohla. Otvorila som si zošit a pripravila sa, že si zapíšem všetko, čo nám pani učiteľka povie o Tomovi Sawyerovi.

Sotva zazvonilo, Saša a Taylor prišli k mojej lavici.

„Neboj sa, nabudúce to bude lepšie,“ utešovala ma Saša a odhrnula si z tváre tmavohnedú kučierku. Zvyčajne si svoje neposedné kučery vyčesávala do pevného drdolu alebo zapletala do vrkoča, ale vlasy ju príliš neposlúchali a pri každej príležitosti sa z účesu vyslobodili.

„Jasné, veď je to len jedna písomka,“ pridala sa Taylor. V žiarivom ružovom tričku vyzerala veľmi dobre, pekne vynikala jej tmavá pokožka.

„Kiežby takto uvažovali aj naši,“ povzdychla som si. Zamierili sme na preplnenú chodbu. Bol to náš prvý rok v novej škole v Roxbury Parku, kde bola zároveň aj stredná škola. Zatiaľ sa mi v učení darilo, aspoň čo sa týkalo ostatných predmetov. Vlastne ešte matika – tú som tiež ledva zvládala. Navyše sme sa zapojili do verejnoprospešnej práce pre mesto. Na začiatku siedmej triedy sme si všetci museli vybrať nejakú činnosť, ktorú budeme dobrovoľne vykonávať vo svojom voľnom čase, a my tri sme pracovali v mestskom útulku pre psy. Práve tam nám napadlo, že založíme popoludňajší psí klub. Vďaka klubu som sa bližšie spoznala s Taylor a stali sa z nás kamarátky. Taylorina rodina sa totiž na začiatku školského roka prisťahovala do nášho mesta. Predtým strávili so Sašou a s jej mamičkou mesiac letných prázdnin pri jednom jazere. Spočiatku som z toho nemala veľkú radosť. Niežeby Taylor nebola milá, ale počas prázdnin sa veľmi zblížila s mojou najlepšou kamarátkou, mali sa

o čom rozprávať a ja som sa zrazu cítila ako piate koleso na voze. Saša sa zo všetkých síl snažila, aby nás dala dohromady, ale nakoniec to bol veľký pes menom Boxer, ktorý prelomil ľady medzi nami a presvedčil ma o tom, čo Saša už dávno vedela: že Taylor je skvelá. Od tej chvíle sa z nás stala nerozlučná trojka.

Taylor ma objala okolo pliec a uistila ma: „Pomôžeme ti s prípravou na budúcu písomku.“

„To bude v poriadku,“ automaticky som odvetila. Vedela som, že mi naozaj chcú pomôcť, ale obe mali viac než dosť svojich starostí a navyše som svoje školské problémy chcela zvládnuť sama. Keď to dokážu všetci ostatní spolužiaci, dokážem to aj ja. Len sa musím viac snažiť. „Ale ďakujem.“

„Sme tu, kedykoľvek nás budeš potrebovať,“ pohladila ma Saša po ramene. „No a ráno som dostala e-mail od ďalšej rodiny, ktorá sa zaujíma o náš psí klub.“

To bola dobrá správa. Nedávno sme dosť ťažko zháňali nových záujemcov o náš klub, ktorý zarábala peniaze pre útulok, aby ho nemuseli zatvoriť – to bol hlavný dôvod, prečo sme vôbec vyrukovali s nápa-

dom na *psiu družinu*. Pretože keď sme tam začali pomáhať, zakrátko sme si všimli, že útulok má vážne finančné problémy. Alica, ktorá ho s nadšením viedla, sa zmienila, že ho pre nedostatok peňazí zrejme bude musieť zatvoriť. V rovnakom čase ma naši susedia manželia Croninovci požiadali, aby som vodila na prechádzky ich roztomilého baseta Humphreyho, pretože oni boli celý deň v práci. Nemohla som im pomôcť, lebo učenie a práca v útulku mi zaberali všetok voľný čas, ale potom mi napadlo, ako toto všetko vyriešiť: Psí klub Roxbury Park. Nebolo to nič zložité. Psíky, ktorých majitelia sú celý deň v práci, môžu prísť popoludní do útulku a hrať sa tam s ostatnými psami a aj s nami, ktorí v útulku dobrovoľne pracujeme. Croninovci boli prví nadšení záujemcovia. Čoskoro sa pridali ďalší zákazníci a klub sa úspešne rozbehol. Samozrejme, nebola núdza ani o problémy, napríklad keď sa na našom dvore zašpinila od blata vyfintená a za drahé peniaze čerstvo ostrihaná pudlica Clarabella. Alebo problémy so Sierrou, ktorú sme pre jej divokú povahu nedokázali zvládnuť. Lenže so všetkým sme si poradili a našli sme spôsob, teda presnejšie povedané

Taylor ho našla, ako si pomôcť, keď sme nemali dostatok zákazníkov.

„Pani Halifaxová mi napísala, že s manželom videli v novinách tvoje fotky z útulku,“ pokračovala Saša a usmiala sa na Taylor. „A hneď sa rozhodli prihlásiť svojho psa do nášho klubu.“

Pred dvoma týždňami totiž v nedeľnej prílohe miestnych novín uverejnili článok o našom psom klube so senzačnými fotkami psov, ktoré Taylor už predtým nafotila pre náš internetový blog. Od tej chvíle v kancelárii útulku neustále drnčal telefón! Vlastne Sašin telefón. Pretože práve ona mala na starosti rozhovory s novými záujemcami a odovzdávanie kontaktov Alici. Mojou úlohou bolo prispievať na náš blog a Taylor, ktorá veľmi rada a pekne fotila, ho skrášľovala svojimi snímkami psov. A tak sa naša trojka stala neporaziteľným tímom.

„Povedali ti, kedy k nám privedú svojho psíka?“ zaujímala sa Taylor.

„Písali, že zavolajú a dohodnú si návštevu,“ informovala nás Saša. „To je dobre, pretože teraz máme svoje diáre dosť plné.“ Kým sme prijali do klubu nového zverenca, dohodli sme si s jeho majiteľmi

predbežnú návštevu, pri ktorej sme sa mohli spoločne presvedčiť, či sa ich psík hodí do klubu, alebo nie.

„O aké plemeno ide?“ vyzvedala Taylor.

Saša sa usmiala. „Je to bernardín. Vraj ešte šte-
niatko.“

„Fíha!“ vyhrkla Taylor. „To bude zrejme veľké šte-
niatko.“

„Ja viem,“ súhlasila Saša. „Ale máme našu tajnú zbraň, keby bolo divoké.“

Obe sa na mňa pozreli a cítila som, ako sa červem, ale tentoraz z príjemného dôvodu. Moje kamarátky aj naši hovorili, že som zaklínačka psov, taká psia psychologička. Nevie, či je to tak naozaj, ale akosi psom nejakým nevysvetliteľným spôsobom rozumiem. Stačí mi, aby som sa na nich pozrela alebo si vypočula ich štekание, a hneď viem, čo chcú alebo potrebujú. Akoby som ovládala ich psiu reč. Možno to je len preto, že vycítia, ako veľmi ich mám rada. V každom prípade som bola šťastná, vždy keď som dokázala pomôcť psíkovi, ktorý to potreboval. A šteňatá, obzvlášť šteňatá veľkých plemien, potrebujú obvykle trochu viac starostlivosti, aby sa z nich nestali nezvládnuteľní divosi.

Zazvonilo prvýkrát.

„Uvidíme sa neskôr,“ rozlúčila sa Taylor a ešte raz mi stisla plece, kým sa vydala opačným smerom.

Obom som im zamávala, každá sme teraz mali iný predmet. Tá štvorka ma stále trápila, ale kamarátky mi pomohli a rovnako aj pomyslenie na náš psí klub. Pretože aspoň v *tom* som dobrá.

2. kapitola

Na druhý deň som hneď po vyučovaní bežala k svojej šatníkovej skrinke a vkladala si do batohu učebnice, ktoré som si potrebovala vziať domov. Práve som zaťahovala zips, keď sa objavila Saša. Dopoludnia bola u zubára, takže sme sa stretli až teraz.

„Pôjdeš do klubu?“ spýtala som sa. Mala som skrinku medzi jej a Taylorinou, preto sme sa vždy zišli tu a potom sme spoločne vyrazili.

„Áno, a mám zaujímavé správy o našej novej zákazníčke, ktorá sa prihlásila minulý týždeň,“

dodala a líca mala celé ružové. Saša zvyčajne bývala skôr bledá, takže kedykoľvek ju niečo rozrušilo, bolo to na nej vidieť práve pre tie červené líca. „Ale poviem ti to, až keď tu bude aj Taylor.“

„To vyzerá sľubne,“ poznamenala som a hodila si batoh na chrbát. Po tej včerajšej zlej známke z písomky som sa zase začala viac snažiť, takže som si brala domov skoro všetky učebnice. Batoh bol poriadne ťažký, ale s vyhliadkou na skvelé popoludnie s milovanými psíkmi mi to ani nevadilo.

„Čo ju mohlo tak zdržať?“ robila si starosti Saša a pozrela sa na mobil, koľko je hodín. Už bolo po vyučovaní, takže sme ich mohli používať.

„Nemá vo zvyku chodiť neskoro,“ čudovala som sa. „Nenapíšeš jej?“

Ale vtom sa už Taylor vynorila spoza rohu chodby a hneď mi bolo jasné, čo ju zdržalo. Trochu ma to znepokojilo. Taylor k nám mierila s Briannou Chenovou. Nebolo to tak dávno, čo sa Brianna správala k Taylor veľmi nepekne, posmievala sa jej kvôli oblečeniu a stále mala štiplavé poznámky o tom, že Taylor je v škole nová. A ešte ku všetkému si Briannina mama, ktorá vlastnila psí salón nazvaný

Psí raj, otvorila konkurenčný psí klub a snažila sa zlikvidovať ten náš. Aspoň to tak vyzeralo, keď všade začala rozširovať klebety a my sme kvôli tomu prichádzali o stálych zákazníkov. No Taylorina najstaršia sestra Anna pomohla Taylor pochopiť, že Brianna sa tak správa zo závidosti. Brianna sa prisťahovala do nášho mesta len pred rokom a spolužiaci ju neprijali tak ľahko ako my Taylor. Milá a nesebecká Taylor sa potom rozhodla Briannu osloviť a povedať jej, že chápe, aké to pre ňu spočiatku muselo byť ťažké. Prekvapená Brianna sa jej napodiv za svoje správanie ospravedlnila a dokonca požiadala svoju mamu, aby stiahla konkurenčné letáky. Taylor Brianne všetko odpustila, ale ja som nebola veľmi presvedčená, že jej môžeme veriť. A podľa toho, ako aj Saša vedľa mňa spozornela, mohla som predpokladať, že tiež zmýšľa podobne ako ja.

„Ahoj,“ pozdravila nás Taylor a radostne sa usmievala, že nás vidí. Vyzerala spokojne a veselo.

Brianna sa na nás nesmelo usmiala. „Ahoj,“ povedala a odhrnula si prameň dlhých čiernych vlasov. Mala ázijský pôvod, olivovú pleť a husté čierne vlasy, ktoré jej siahali skoro až po pás. Dnes si ich

sčesala dozadu a ozdobila tmavočervenou členkou zo spletených stužiek, ktorá jej pekne ladila s tyrkysovým svetlom. K tomu mala oblečené čierne legínsy. „Dievčatá, idete do útulku?“

„Áno,“ prikývla Saša a namotávala si na prst prameň vlasov.

„Asi je to tam hrozne fajn,“ pokračovala Brianna trochu smutne a zároveň túžobne. „Taylor mi rozprávala, že tam so psami hrávate basketbal. Neviem si to predstaviť, ale určite je to zábavné.“

Musela som sa zasmiať. „Áno, tú hru vymyslel Tim, chodí na strednú a tiež pomáha v útulku,“ povedala som.

„Je to náročná hra,“ zavtipkovala Taylor. „Namiesto koša na basketbal používame kôš na bielizeň.“

„Moja mama by v Psom raji nikdy nič také nerobila,“ poznamenala Brianna.

Trochu som stuhla, pretože sa mi nepáčilo, že to povedala tak, ako keby táto hra nebola dosť dobrá pre Psí raj.

No Taylor sa len usmiala. „Preto je skvelé, že sú v našom meste dva útulky,“ mienila. „Vďaka tomu si psičkári môžu vybrať presne to, čo chcú.“

Brianna prikyvovala a ja som si uvedomila, že tou poznámkou vôbec nezhadzovala náš klub. „To je fakt,“ súhlasila.

„Musíš sa niekedy prísť pozrieť k nám,“ navrhla jej Taylor.

„To by bolo super,“ zaradovala sa Brianna. „Ale už musím ísť do knižnice, azda si nikto nevšimne, že meškám.“

Chodila tam dobrovoľne pomáhať ako kopec ďalších spolužiakov.

„Uvidíme sa zajtra!“ zavolala za ňou Taylor ešte predtým, ako Brianna zmizla za rohom chodby a my sme zamierili k hlavnému vchodu.

„Bri bude zajtra pri obede sedieť s nami pri stole,“ radostne nám oznámila Taylor.

Saša sa na mňa nenápadne pozrela a zdvihla jedno obočie. Odpovedala som jej rovnako.

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ opýtala sa jej Saša vonku na schodoch. Slnko žiarilo, fúkal svieži vietor a prinášal vôňu jesenného lístia.

„Samozrejme,“ spokojne odvetila Taylor, akoby o nič nešlo.

„Zdá sa byť celkom milá,“ ozvala som sa. „Ale

nie je to až tak dávno, čo sa k tebe správala dosť hnusne.“

Taylor sa do nás zavesila. „Viem, dievčatá, že máte o mňa starosť, ale nebojte sa, Bri je skvelá. Mrzí ju, že sa tak správala, pretože v skutočnosti taká nie je, naozaj.“

Pravdou je, že od tej chvíle, keď si to s Taylor vyjasnili, bola Brianna naozaj veľmi milá, ale to neznamenalo, že som jej odpustila. Aspoň nie úplne. A podľa toho, ako sa Saša mračila, stavila by som sa, že má rovnaký názor na celú vec.

„Uvidíte,“ ubezpečovala nás Taylor a z každej strany si nás pritísila k sebe. „Bude s nami sedieť pri obede a viem, že si ju oblúbite rovnako ako ja.“

„Dobre,“ súhlasila som. Brianne som veľmi neverila, ale verila som Taylor. A bolo mi milšie mať Briannu pod dohľadom, aby sme so Sašou videli, že sa naozaj pekne správa k našej kamarátke.

„Tak čo si nám chcela povedať?“ spýtala som sa Saše, lebo som si spomenula, že má pre nás správy o novej zákazníčke, ktorá má prísť dnes popoludní.

„No, Alica mi o nej povedala pred pár dňami – pani sa chcela najprv rozprávať s Alicou, pretože jej

pes pochádza zo zvláštnych pomerov,“ vysvetľovala Saša. Zastavili sme sa a čakali, kým prejde nákladník. Potom sme prešli Brestovou ulicou a zamierili do mesta. „Nedávno sa ujala psa zachráneného z množiarne šteniat.“

Keď som počula tie dve slová, zovrel sa mi žalúdok. Sučky v množiarniach sú len nástroje na výrobu šteniat a podľa toho sa s nimi zaobchádza. A potom aj šteniatka zavrú do malých drôtených klietok, kde nemajú s ľuďmi žiadny kontakt. Je to kruté a len pomyslenie na niečo také ma vždy nahnevá.

„Je skvelé, že tá nová zákazníčka poskytla domov takému šteniatku,“ zaradovala som sa. To bolo na tom smutnom príbehu pekné.

„Viem, že Alica tej panej povedala o tebe a uistila ju, že šteniatku dokážeš pomôcť, aby sa prispôbilo,“ dodala Saša a usmiala sa na mňa.

Jej slová ma príjemne hriali pri srdci.

„A teraz príde to prekvapenie,“ pokračovala Saša. „Pretože tá nová zákazníčka je pani Bensonová!“

Na okamih mi nedošlo, o kom hovorí, ale potom som len zalapala po dychu. „Počkaj, akože naša angličtinárka?“

„Áno,“ potvrdila Saša. „To je šok, však?“

„To teda hej,“ súhlasila som a úplne sa mi zatočila hlava.

„Keď sa život v útulku stretne so školským životom, je to ako zrážka dvoch svetov,“ ozvala sa Taylor a napodobnila hlas nejakej televíznej moderátorky, čím ma zakaždým rozosmiala. Ale teraz som sa skôr snažila predstaviť si, aké bude stretávať sa s našou róznu učiteľkou, z ktorej som vždy mala strach, ešte aj v útulku.

„Je to od nej skutočne pekné, že zachránila chúďa šteniatko,“ poznamenala Taylor už normálnym hlasom.

„Ozaj, aby som nezabudla, Kim,“ obrátila sa ku mne Saša. „Čo povedali vaši na tú včerajšiu písomku?“

„Zvláštne,“ zamyslela som sa a prebrodila sa malou kôpkou zhrabaného lístia na chodníku. „Nepovedali skoro nič. Žiadne utešovanie a povzbudivé prejavy, ale ani žiadne kázanie o tom, že by som sa mala viac učiť.“

„To je dobré, nie?“ chcela vedieť Taylor.

„Asi áno,“ prikývla som. „Vieš, som rada, že mi

nepovedali, že nebudem môcť tráviť toľko hodín v útulku.“ To mi totiž povedali po mojej poslednej zbabranej písomke z matiky. „A ja som sľúbila, že nabudúce sa budem naozaj viac snažiť.“

„Zdá sa, že ti veria,“ usúdila Saša. Blížili sme sa k rohu Tržničnej a Jarnej, kde sme sa vždy rozišli, aby sme vyzdvihli svojich zverencov. Za malý poplatok sme totiž vodili psov do popoludňajšieho klubu priamo z ich domovov. Pre majiteľov, ktorí boli v práci, to bolo výhodné a útulku to prinieslo nejaké peniaze navyše.

„Teraz už len musím dokázať, že sa naozaj usilovne učím,“ povedala som. Žalúdok sa mi pri tej myšlienke skrútil. Na tú poslednú písomku som sa tiež učila zo všetkých síl a veľmi mi to nepomohlo.

„Uvidíš, že ďalšia písomka sa ti podarí,“ povzbudila ma Saša.

„A keď pani Bensonová príde do útulku, budeš ju môcť poprosiť o radu,“ zavtipkovala Taylor.

„Bude to fakt zvláštne,“ poznamenala Saša, keď sme prišli na križovatku.

Úplne som s ňou súhlasila.

„Stretneme sa o pár minút,“ zahlásila som a šla vyzdvihnúť Humphreyho a Polárku. Oba psíky totiž bývali spolu hneď vedľa nás.

Keď som vošla do domu, Polárka, malé čierno-biele šteniatko, ktoré však rýchlo rástlo, radostne skákala. Humphrey sa ku mne priknísal svojou typickou chôdzou, potom sa mi zvalil k nohám, ako by ho cesta z obývačky do predsiene totálne vyčerpala. Toto správanie je pre basetov typické a vždy sa na tom musím zasmiať.

„Ahoj, kamaráti,“ pozdravila som oboch a pohľadila ich, ako som im pripínala vôdzky. Vyšli sme do slnečného popoludnia. „Teraz pôjdeme po Labku.“ Môj starší brat Matt si zo mňa občas uťahoval, že sa rozprávam so psami, ale ja som vedela, že mi tí štvornohí tvorovia rozumejú. Možno nerozumejú slovám, ale psi sú múdri a veľmi citliví na tón hlasu. A Humphrey aj Polárka vedeli, kto je Labka.

Labka je Sašin pes, nedávno si ho vzala z nášho útulku. Pretože Saša bývala o dva domy ďalej ako Croninovci, Labku vyzdvihovala tá z nás, ktorá išla po Humphreyho a Polárku. Vždy sme si psov, ktorých bolo treba vyzdvihnúť, vymenili, aby sme

všetky mali možnosť užiť si krátku prechádzku do útulku s každým z našich zverencov.

Labka bol kavašon, takmer slepý, ale vôbec by ste to na ňom nezbadali, keď sa k nám prihnal a radostne behal okolo Polárky, až sa obe vôdzky zamotali do seba.

„Ahoj, zlatíčko,“ privítala som ho, keď som ich zase rozplietla. Potom som Labku opäť pripla a vyrazili sme. O pár minút už sme vchádzali do útulku.

„Ahoj, Kim,“ privítala ma Caley. Chodila na strednú a tiež pomáhala v útulku. Teraz sa hrala s Boxerom, ktorý je, samozrejme, boxer a s Lily, hľadáť sučku križenca svetlohnedej farby. Okolo nich sa na krátkych nôžkach motala hnedá jazvečička Daisy, ktorá k nám chodila do klubu raz za týždeň. Sotva som odopla Polárku, bežala sa k trojici pridať, zatiaľ čo Humphrey zamieril k svojej obľúbenej hračke: gumovej kosti, ktorá pri stlačení pískala.

„Ahoj, Tim,“ pozdravila som druhého pomocníka – stredoškólačka. Sedel na zemi a preťahoval sa o kus lana s Keksíkom, novým prírastkom v útulku. Keď ho opustila naša milovaná Hattie, plaché

šteňa ovčiarskeho psa, ktorého sa pred pár týždňami ujali manželia Wongovci, nahradil ju práve Keksík. Z Hattie sa teraz stala členka nášho klubu, takže sme sa s ňou našťastie neprestali vídať, a kríženec kokeršpaniela Keksík si v útulku rýchlo zvykol a bol tu spokojný.

„Ahoj, Kim,“ odpovedal mi Tim a voľnou rukou si odhrnul z očí neposedné čierne vlasy. „Čo máš nové?“

Na okamih som si spomenula na svoju príšernú písomku z angličtiny, ale o tej som teraz určite nechcela hovoriť. „Hm, ani nič,“ zamrmlala som.

Otvorili sa dvere, Saša privádzala Hattie a Gusa, roztomilého čokoládovohnedého labradora. Len čo im odopla vôdzky, obaja ihneď vyrazili hrať sa.

Onedlho sa objavila Taylor s Coco, veľkou hnedočiernou sučkou a poslednou členkou nášho klubu – teda aspoň do chvíle, než dorazí pani Bensovanová so svojím psíkom. Pri tom pomyslení sa mi úplne zvierala hrud.

„Ahojte!“ pozdravila nás Alica, ktorá vyšla zo svojej malej kancelárie hneď vedľa vchodu do útulku, a s ňou Gracie, ďalšia sučka z útulku. Gracie ma

bežala pozdraviť a Alica hlásila: „Naša slečna má teraz krásne upravené nechťičky!“

Zovrela som sučku v náručí. „Chceš sa hrať?“

Gracie radostne zaštekala. Zamierila som k policiam so škatuľami s hračkami, ktoré zaberali celú jednu stenu útulku. Pozdĺž protihľej steny stáli koterce, kde mal každý zverenec mäkký pelech a prikrývku. Tam psi v noci spali, ale koterce boli otvorené po celý deň, aby si v nich ich obyvatelia mohli aj cez deň kedykoľvek zdriemnuť alebo tam zaliezť, keď si chceli odpočinúť od ostatných. Hlavná miestnosť útulku bola priestranná a otvorená, podlahu pokrývalo nové linoleum. Mohli ste z nej vojsť do malej umývárne alebo do skladu, kde bolo uskladnené krmivo pre psov, aj keď kŕmenie zvyčajne nastávalo až po našom odchode.

„Chceš tú zelenú loptičku?“ spýtala som sa Gracie. Skákala mi okolo nôh, kým som jej ju nehodila oblúkom cez miestnosť. Letela za ňou a Labka s Hattie jej boli v päťách.

„Vezmem pár tých darebákov von,“ rozhodol sa Tim. Vstal a oprášil si z košeľe psie chlpy. „Pôjdete so mnou, dievčatá?“